

kommande samtidig at faa en Opgørelse af, hvorledes Prioritetsgælden i de faste Ejendomme faktisk stiller sig. Det er et Spørgsmaal, som ofte er blevet rejst, og som kun kan besvares antydningssvis og gennem mere eller mindre tvivlsomme Slutninger. Vi vide kun — og knap nok det rigtig nøjagtig — hvor meget Prioritetsbehæftelserne stige Nar for Nar; vi vide ikke en Gang dette ganske nøjagtig, fordi det ligger i Sagens Natur, at en stor Del Afdrag og Amortisationer ikke blive faaledes indførte, at de kunne tages med i Beregning. Men interessant, som det er, at kunne forfølge Prioritetsbehæftelsernes Vækst, mangle vi fuldstændig det Udgangspunkt derfor, som ligger i, hvad de udgjorde paa et vist Tidspunkt. Jeg tror, at der nu er Beslighed til for et Par Jurisdiktioners Bedkommende at foretage en saadan Undersøgelse, som kunde give nogen Vejledning i saa Henseende ved at vise, i hvilket Forhold Prioritetsbyrden paa de paagældende Ejendomme stod paa det Tidspunkt, fra hvilket de statistiske Angivelser begynde, og i hvilket Forhold disse staa til den nuværende Byrde. Det vilde vel nok maaske kræve en lidt større Udgift end paaregnet af Ministeren i de anførte Bevillinger, men Sagen har vistnok saa megen almen Interesse, at en Forøgelse af Bevillingerne kunde naas, naar den højtærede Minister vilde interessere sig derfor.

Til Slutning skal jeg kun bemærke, at naar den forrige Taler berørte Statens Forhold til Kommunerne og den Hjælp, som kunde ydes der, saa er det ogsaa min Opfattelse, at det er et Spørgsmaal, som kræver sin Løsning. Jeg mener ganske vist, at det skal løses ad en noget anden Vej, end han antydede. Jeg skal særlig tillade mig at minde om, at der i Højres Program i saa Henseende er udtalt Drist om, at Statskassen vilde overtage nogle af de Udgifter, som nu hvile paa Kommunerne, og som nok saa rigtigt og hensigtsmæssigt kunde paahvile Staten, og jeg tror, at man ad den Vej vilde gaa nok saa sikkert frem som ved ligefrem at overdrage Kommunerne nogle af de faste, sikre Indtægtskilder, som Staten har. At der vil blive gjort noget i den ene eller den anden Retning, tør vel anses for højest sandsynligt, og jeg tror ogsaa, at det maa erkendes, at saaledes som det foreliggende Finanslovsforslag stiller sig, vil der kunne gøres noget i den Retning til Vættelse for Kommunerne. I saa Henseende vil der vel altsaa kunne imødeses Forslag senere hen i Samlingen.

M. Klausen: I politisk Henseende have vi haft en meget stille og rolig Som-

mer. De tre store politiske Partier, Venstre, moderate og Højre, have ført en meget stille Tilværelse; det har kun været saa Møder, der have været holdte af dem, og jeg tror, at der er Folketingsmænd inden for disse Partier, der slet ikke have holdt Møder med deres Vælgere. Derimod har det været noget andet med det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Vi have holdt en hel Række Møder trindt om i Landet, og jeg kan sige, at vi have haft en Tilslutning paa disse Møder, som vi ikke kunne andet end glæde os ved. For de andre politiske Partier har det jo især været højt oplyvende i sidste Sommer at betragte Spliden og Riven i Højrepartiet og være Vidne til, hvorledes dette Parti nu slider sig selv i Stykker. Ellers har jo Sommerens politiske Interesse navnlig knyttet sig til de tre Udfyldningsvalg. Jeg kan sige, at disse tre Udfyldningsvalg have haft det fælles, at de aldeles bestemt ere gaaede mod Forliget og Forligets Fædre, at de ere gaaede i en demokratisk Retning, og navnlig har det Parti, jeg tilhører, en særlig Grund til at glæde sig over det sidste Udfyldningsvalg, hvor en gammel sifter Højretreds gif fra Højre over til Højres krasseste Modstander, Socialdemokratiet. Dette har jo navnlig særlig Interesse, fordi Højre, den Gang Valgkampen stod paa, sagde: Det, som vi nu skulle prøve her under denne Valgkamp, er vort ny Program. Det skulde her føres i Alben, det var det, der skulde føre Højre til Sejr. Vi have set, hvad Resultatet blev. Jeg tror, det vil gaa Højre overalt paa samme Maade, fordi det er ligegyldigt, hvad Højre skriver paa sit Program, det er ligegyldigt, hvad det lover og forsikrer. Nej, det som Vælgerne gøre, naar Taleren er om at give en Højremand deres Stemme, det er, at de huske paa Højres Fortid. Man kan ikke glemme Grundlovsbrudet, man kan ikke glemme den brødbetyngede Fortid, Højre møder frem med. Det er det, som giver Højre Nederlag, og det vil fremdeles — det haaber jeg — give dem Nederlag fra Valg til Valg. Naar Højre altsaa ikke engang er i Stand til at holde gamle, faste, sikre Kredse, hvorledes vil det saa gaa det, naar vi komme over i de udfire Kredse? Disse Udfyldningsvalg have for mig dog ikke saa stor Betydning derved, at vore politiske Modstandere staa svækkede hver med en Mand, det har ikke sin største Betydning derved, at Venstre og Socialdemokratiet hver have vundet et Mandat, nej, disse Udfyldningsvalg have for mig navnlig Betydning af den Grund, at jeg tror, de kunne blive Indledning til en mere kraftig og